

Vrede

In de vredesweek waren er verschillende activiteiten om ons bewust te maken van onze bevoorrechte positie, om slachtoffers van oorlog te gedenken en ons te oefenen in luisteren naar mensen met een andere religie of levensovertuiging. Hoe nodig dat is blijkt in de reacties op de verschrikkelijke oorlog in Israël en Gaza. Ben je pro Israël of pro Palestijnen? Alsof jouw standpunt de vrede ook maar een millimeter dichterbij brengt. Dit conflict speelt al zo lang en is zo complex, het lijkt mij niet zinvol om partij te kiezen voor een groep, maar om in navolging van onze Heer de kant kiezen van de slachtoffers, de machtelozen, de onderdrukten. En die zijn er aan beide kanten van de grens. Ik merk in de media, in kerkelijke kringen en om me heen dat veel mensen een mening hebben en proberen de ander daarvan te overtuigen. Laten we daar niet aan mee doen, maar aandachtig naar elkaar luisteren, en onze oprechte zorgen en verlangens in gebed delen met God en met elkaar.

Feest van de Geest

Het was feest voor ons als geloofsgemeenschap op zondag 1 oktober toen drie ambtsdragers werden bevestigd en 5 nieuwe medewerkers de belofte van geheimhouding aflegden. Wat zijn we gezegend met zoveel werkers in Gods wijngaard! We bedankten Willem Dicke en Boudewijn Ridder voor 12 jaar trouwe dienst als ouderling. Twee mensen die niet alleen veel hebben gegeven, maar volgens eigen zeggen ook veel mochten ontvangen, en acht mensen die bereid zijn om te geven, maar ook hopen te ontvangen. In het voorbereidend gesprek kwam naar voren dat ze hopen dat de ontmoetingen met andere christenen hen zullen helpen om scherp te blijven en het vol te houden om in de Geest van Jezus te leven. Laten we elkaar daarin niet teleurstellen. We mochten de verbondenheid met Christus ervaren in de viering van de Maaltijd van de Heer, in het vertrouwen dat Hij onder ons aanwezig is in breken en delen, in vergeving en vreugde.

Ds. Anje de Kuiper

Weer naar de kerk?

Als je na een behandeling of operatie voldoende hersteld bent om naar buiten te gaan komt de vraag: zal ik weer naar de kerk gaan? Je aarzelt. Je verlangt er naar om er gewoon weer te zijn, om in de kerk verbondenheid te ervaren met God en mensen. Maar je zit niet te wachten op allerlei vragen naar je gezondheid. Ik merk dat goedbedoelde belangstelling rond de kerkdienst soms een extra drempel vormt om weer te gaan. Hoe zouden we die drempel kunnen verlagen? Misschien helpt het als we ons proberen te verplaatsen in de ander en beseffen hoe kwetsbaar en gevoelig je in zo'n situatie bent. Een vriendelijke glimlach is

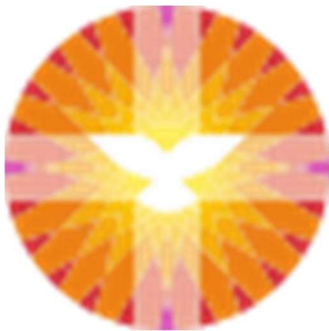
dan misschien al genoeg. De vraag ‘Hoe gaat het met je?’ is niet altijd prettig. Soms is een hartelijk woord voldoende om iemand te bemoedigen: Goed om je te zien, fijn dat je er bent!

Over troosten en verdriet

Ik las onlangs het boek *Vertrouwingen*, gewone woorden van Dirk de Wachter. Een mooi boek voor wie te maken heeft met verdriet of rouw. De Wachter schrijft: “Verdriet is dat ding met stekels. Therapeuten hebben de neiging te helpen dat ding, dat verdriet dus, weg te willen nemen. Ik denk niet dat dat de juiste manier is. Weggooien van dat pakket zet een boemerang in werking. Ooit komt dat verdriet terug (...). Goede troost impliceert dat verdriet met stekels te behouden. Op een bepaalde manier het zelfs te koesteren. Dat verdriet moet je behouden, maar wikkel het in, omzwachtel het met verhalen en woorden, met schoonheid en nabijheid. Pak het zo in zodat je het onder je arm mee kunt dragen. het is er dan nog, maar het steekt niet meer. (...) Het krijgt een plaats tussen alle andere dingen van het leven.” Ik wens ons als gemeente toe dat we de elkaar de troost van nabijheid blijven geven en daarin of daarboven de nabijheid van God mogen ervaren.

Ds. Anje de Kuiper

Onze Protestantse kerk bestaat 20 jaar!

Het landelijk bestuur heeft geen aandacht gevraagd voor het samengaan van Hervormde, Gereformeerde en Lutherse kerken 20 jaar geleden. Dat vind ik best jammer. Want er wordt veel geschreven over het krimpen van de kerk en wat we daaraan zouden kunnen of moeten doen, maar waarom grijpen we dit moment niet aan om te vieren wat wél goed gaat? Op de website van de PKN las ik een interview met ds. Hester Smits. Het was mij uit het hart gegrepen. Naar aanleiding hiervan hebben we op zondag 13 oktober in de oogst- en dankdienst onze samenwerking gevierd. Naast dankbaarheid voor de oogst, voor gewas en arbeid, is er ook alle reden om dankbaar te zijn voor het feit dat we in de Grote of St. Janskerk van Schiedam als van oorsprong Hervormde, Gereformeerde en Lutherse gemeenteleden samen een warme en gastvrije geloofsgemeenschap vormen.

Afscheid van De Ark

In augustus heeft onze zustergemeente afscheid genomen van kerkgebouw De Ark als plaats van de zondagse eredienst. Zo'n kerksluiting is altijd een emotioneel moment, want in een kerk hebben mensen vaak jarenlang het geloof en belangrijke levensmomenten met elkaar gedeeld. Ook onder ons zijn mensen met dierbare herinneringen aan dit gebouw. Er is een prachtig herinneringsboek gemaakt met foto's en verhalen van doop, huwelijk en uitvaart, maar ook van predikanten die komen en gaan, koren, jeugdclubs, concerten en een musical. Ik wens onze burens van harte alle goeds en Gods zegen voor de toekomst.

Start Noorderlicht Schiedam

Noorderlicht

SCHIEDAM

Een kerksluiting bepaalt ons ook bij het feit dat kerkdiensten steeds minder bezocht worden en veel christelijke gemeenten in de Protestantse kerk vergrijzen. Toch zijn er ook lichtpuntjes, want in oktober is er in de Dorpskerk van Kethel een begin gemaakt met Noorderlicht Schiedam. Dat is een zogenaamde pioniersplek, waarbij aansluiting wordt gezocht bij de geloofsbeleving van veelal jonge mensen. Dat komt tot uitdrukking in de taal waarin het evangelie klinkt en in de keuze van liederen en muzikale begeleiding. Ontmoeting en vriendschap met leeftijdsgenoten vormen een belangrijk onderdeel van deze vorm van gemeente-zijn. Ik hoop dat hier in Schiedam een levensvatbare en inspirerende christelijke gemeenschap uit ontstaat.

Ik begrijp de gevoelens van gemeenteleden die het jammer vinden als jonge mensen zich bij Noorderlicht aansluiten omdat die diensten hen meer aanspreken dan de onze. Toch ben ik blij met deze ontwikkeling omdat ik als organist en gastvoorganger heb gemerkt dat een liturgische mix van verschillende muziekstijlen en taalgebruik vaak op een teleurstelling uitloopt. Ik ben voorstander van wat wel het Anglicaanse model wordt genoemd, waarbij er binnen één gemeente elke zondag twee of drie verschillende diensten zijn voor verschillende doelgroepen. Kerkelijke eenheid betekent volgens mij geen liturgische eenheid, maar eensgezindheid in geloof, hoop en liefde. Daarbij zijn verschillen in beleving en muzikale voorkeur geen belemmering om met elkaar verbonden te zijn. Ik zie in de opkomst van pioniersplekken in de Protestantse kerk de veelkleurigheid van de gemeente van Jezus Christus en hoop in Schiedam op een hartelijke en vruchtbare samenwerking tussen Noorderlicht, de Dorpskerk en de Grote kerk

Ds. Anje de Kuiper